

[Madsen-Mygdal.]

være forsvarligere end at opretholde den nuværende Tilstand“.

Og senere udtaler den højtærede Statsminister — det findes paa Sp. 6263:

„I Fattigvæsenets Protokoller og i Byernes Udgifter til Hjælpekasserne er Ministeriets Resultater noteret. Det er sørgelige Steder, men de findes ingen andre Steder“.

Ja, saaledes talte den højtærede Statsminister for 4 Aar siden, da der ingen virkelig Krisetilstand forelaa, men nu, da ingen vil nægte, at vi har denne økonomiske Krisetilstand tungere og sværere, end den nulevende Slægt nogen Sinde har oplevet det, nu er alle Statsministerens storslaaede Ideer fra den glade Oppositionstid forsvundet, nu er Statsministeren ikke nær saa god til at „hitte paa“, for at bruge hans eget Udtryk, i hvert Fald det, som Landet først af alt trænger til, kan Statsministeren ikke hitte paa. Nu kender hans Regering kun eet Middel, og det er Uddeling af Understøttelser. Nu har den højtærede Statsminister ikke anden Politik at foreslaa end netop denne Politik, hvis sørgelige Resultater optegnes i de offentlige Kassers stadig stigende Udgifter til Understøttelse, og — for at bruge Statsministerens egne Ord — Resultatet af den nuværende Regerings økonomiske Politik findes ingen andre Steder.

Regeringen og Regeringspartierne ønsker at give det Udseende af — det var jo ogsaa Hovedindholdet af den Tale, som Socialdemokratiets Ordfører, det ærede Medlem Hr. Hans Nielsen, nu holdt —, at den politiske Interesse i Øjeblikket er samlet om dette ene, hvorvidt der igen opnaas Forlig om Regeringens saakaldte Kriselove. Ja, jeg tror nu, dette er en Misforstaaelse, og jeg tror ogsaa, det er ret ligegyldigt, om Forslagene bliver her i Folketinget, eller de kommer over i Landstinget. Højtidelige Erklæringer om, at de skal blive her i Folketinget, kan maaske lyde meget smukt, men jeg tror ikke, det er den Slags, der knytter sig ret megen Interesse til. Naturligvis kan baade de, der skal modtage Understøttelserne, og de, der skal betale Skatterne, have en vis Interesse i, om disse Love bliver vedtaget, men det er en Interesse uden nogen Forventning og uden nogen Fortrøstning til Fremtiden. For Befolkningen som Helhed er det ret ligegyldigt, om der bliver Forlig med det konservative Folkeparti eller ej, fordi der er en stadig stigende Forstaaelse af, at med Kriseforanstaltninger af denne Beskaffenhed fører

Regeringen blot hele Samfundet dybere og dybere ned i Arbejdsløshed og Forarmelse, at den Politik, som disse Love er Udtryk for, ikke indeholder noget som helst Lyspunkt, noget som helst positivt til Erhvervskrisens Modarbejdelse, men tværtimod fører den ud i den rene Haabløshed.

Den nuværende Regerings store Forsyndelse mod Folk og Land, dens store og tunge Ansvar er da først og fremmest den stadig fastholdte Vægning mod en Tilpasning af de offentlige Udgifter i Forhold til Befolkningens og Erhvervslivets Indkomstmuligheder og Skatteevne. Regeringen taler om, at vi i vor Valutapolitik skal følge Sterling, men hele den økonomiske Politik, som danner Grundlaget for og underbygger Sterlingværdien, og som i disse Dage fører Sterling opad, lader Regeringen her i Landet haant om. For faa Dage siden talte den engelske Finansminister, Mr. Chamberlain, ved et politisk Møde i Birmingham, og han udtalte der bl. a. følgende — jeg tillader mig at citere nogle faa Sætninger:

„Ingen Regering, selv nok saa stærk eller heldig, tør haabe i nogle faa Maaneder at udbedre den Skade, som er sket gennem Aar. Vi har imidlertid, siden den nationale Regering blev dannet, set en Forandring til det bedre, som er blevet betegnet som mirakuløs, men denne Stilling kan kun opretholdes, dersom vi fastholder den Kurs, som har fremkaldt Forandringen“.

Jeg citerer disse Sætninger, fordi det deraf fremgaar, at der er den Lighed mellem den nuværende engelske Regering og Regeringen her i Landet, at de begge ønsker at fastholde deres Kurs. Men der er den meget væsentlige og for os ulykkelige Forskel, at medens den engelske Regerings Kurs betød et afgjort Brud med den forudgaaende socialdemokratiske Regerings økonomiske Politik, den Politik, der havde ført Landet ud i økonomisk Kaos og endog tvunget det til at foretage det utrolige Skridt at fritage Bank of England for Guldindløseligheden, saa er det netop denne samme ødelæggende Understøttelses- og Skattepolitik, som en socialdemokratisk Regering her i Danmark haardnakket fastholder og fortsætter. Denne Politik, som er Regeringens eneste, er en Politik paa ualmindelig kort Sigt, og jeg kan ikke se andet end, at Regeringen derigennem spiller et meget højt Spil, og det er vort Folks vigtigste økonomiske Interesser, der er Indsatsen i dette Spil. Regeringen maa aabenbart tro paa Mirakler, for den maa dog selv kunne se, at hvis der ikke ude i